Schubert András

Történetek A Bárkabárból

10. történet

Az álmoskönyvek szerint nem sok jót jelent, ha szivárog a víz a falból. Se álmunkban, se ébren. A Bárkabárban ez az utóbbi történt. Misi szentségelt egy cifrát, aztán – mi mást tehetett volna – kihívta a vízvezetékszerelőt. Misinek szerencséje volt a balszerencsében: a szerelő időben jött, hamar megtalálta a hibát és meggyőző – bár Misi számára teljesen érthetetlen – magyarázat kíséretében orvosolta a problémát. Még rendet tenni is segített Misinek maga után. A nyitás idejére az atrocitásoknak nyoma sem maradt.

Misi sóhajtott egy mélyet, és levezetésképpen a pianínóhoz ült egy kis blues-zal szórakoztatni magát.

Hamarosan nyílt az ajtó. Az első vendég Sára asszony, vagyis Doktor Kugler Sarolta, nyugalmazott rendőr alezredes volt. Ebben nem volt semmi meglepő. Legtöbbször ő érkezett elsőként egy paksaméta keresztrejtvénnyel és a rejtvényfejtéshez szükséges eszköztárral felszerelve. Mióta kikerült a rendőrség kötelékéből, más rejtélyek híján ezekkel foglalta el magát. Misinek afelől sem volt kétsége, hogy a rendelése egy kávé és egy konyak lesz. Már indult is volna készíteni.

A meglepetés azonban az volt, hogy Sára asszony nem érkezett egyedül. Egy barátságosan mosolygó idősebb úr társaságában volt. Magasodó homlokát szerteálló ősz művészfrizura ellensúlyozta. Aranykeretes szemüvege mögül huncutul hunyorgó szeme lesett ki.

Igen intenzív beszélgetésüket meg sem szakítva azonnal Sára asszony törzsasztalához telepedtek. Sára csak két ujjának félreérthetetlen mozdulatával jelezte Misinek, hogy a szokásosat duplán.

Misi kivitte a rendelést, és finoman érdeklődött, hogy folytassa-e a zenét. Sára kérdően asztaltársára nézett, aki váratlan lelkesedéssel válaszolt Misinek.

– Feltétlenül, kedves barátom, feltétlenül!

Misi tehát visszaült és játszott tovább. Közben azon tűnődött, hogy mit is talál egy kicsit furcsának a férfi viselkedésében. Mintha valami idegenes akcentusa lenne? Vagy talán inkább tájszólás? Vagy még inkább valamilyen teátralitás a mozdulataiban és beszédében? Akármi volt is, semmiképpen nem tette ellenszenvessé. Sőt!

Időközben kezdtek szállingózni az újabb vendégek. A törzsvendégek és néhány új arc is. Misinek fel kellett függesztenie művészkarrierjét, és átalakult kocsmárossá.

Sára asszony és társa változatlan intenzitással beszélgettek, míg egyszer csak a férfi az órájára nézett és sietve elköszönt Sárától. Valami köszönésfélét intett Misinek, és kiviharzott a bárból. Sára rezzenéstelen arccal maga elé készítette a rejtvényeit, és pillanatok alatt teljesen beléjük temetkezett.

Misi már a vele született tapintatból sem érdeklődött volna a némiképpen meglepő látogató kiléte iránt, meg amúgy is tudta, hogy Sára asszony ilyenkor áthatolhatatlan burokkal veszi körül magát. És tapasztalatból tudta azt is, hogy Sára előbb-utóbb úgyis elmeséli neki mindazt, ami rá tartozik. Minden esetre aznap erre nem került sor.

A másnapi meglepetés csak annyi volt, hogy már jócskán beindult a forgalom, amikor Sára és a tegnapi partnere megérkezett. Antréjuk szinte a tegnapi másolata volt, beszélgetésüket meg sem szakítva ültek le asztalukhoz.

Misi is szó nélkül indult volna a dupla adagért, de a férfi magához intette.

– A konyak helyett kaphatnék ma Calvadost?

– Természetesen. Boulard? Christian Drouin?

– A fiatalabbikat, kedves barátom, csakis a fiatalabbikat!

Misi elmosolyodott magában a férfi sajátos beszédstílusán. Az évek során, tanári, majd bártulajdonosi pályáján elég tűrhető emberismeretre tett szert. Ez aztán ugrásszerűen tovább javult, mióta összeismerkedett Sára asszonnyal. A nő nyomozói tapasztalatával gyakran ámulatba ejtette Misit az emberek megítélésében. Ha mindent eltanulni nem tudott is tőle, de próbálta ellesni mindazt, amit lehetett. Persze, így is néha mulatságosan felsült, de ő ezeket az eseteket igyekezett nem kudarcnak, hanem tanulságos leckének tekinteni.

Most érzéke azt súgta neki, hogy ez a férfi gyakran beszél fennhangon nagy közönséghez. „Vásári kikiáltó" – ez a bizarr gondolat támadt a fejében. Persze lehet színész, vagy akár egyetemi előadó is – tette hozzá magában sietve. Őszintén sajnálta, hogy ezt most érthető okokból nem tudja azonnal megbeszélni Sárával.

Kivitte a rendelést, majd – mivel mindenki éppen elégedetten ült az asztalánál – a pianínóhoz ült, és játszani kezdett a tegnap már bevált stílusban. Meg is kapta érte a férfi barátságos pillantását és mosolyát.

A zárójelenet is pontosan megegyezett a tegnapival. Órára pillantás, sietős köszönés és távozás.

Sára asszony azonban most nem temetkezett azonnal a rejtvényeibe. Felnézett, és egy szemhunyorítással jelezte Misinek, hogy beszélne vele. Misi kíváncsian sietett az asztalhoz.

– Nem csodálom, hogy buzgón találgatja barátom kilétét.

Sára, mint mindig, most is könnyedén olvasott Misi gondolataiban.

– Mi tagadás, így van. És ha szabad találgatnom, valamilyen előadófélére tippelnék.

– Remek próbálgatás! Bertalan barátom világhírű előadóművész.

– Bertalan? Ez a vezetékneve vagy a keresztneve?

– Valójában nem ez az igazi neve, de ez az a név, amelyen a világon mindenütt ismerik. Pontosabban nem is őt, hanem a teremtményét.

Misinek minden eddiginél bizarrabb gondolat jutott eszébe, és azonnal ki is mondta.

– Hasbeszélő?

Sára asszony elnevette magát.

– Na nem egészen! Világjáró bábművész, és Bertalan figurája a legnagyobb attrakciója, amelyekkel ezreket tud elszórakoztatni a világ minden szegletében.

Misi meg volt elégedve a találgatásával. Lehet, hogy még egyetemi előadást is tart egy bábművészeti egyetemen. Sárától azonban nem efelől érdeklődött.

– És meg szabad kérdeznem, hogy honnan ez az érdekes ismeretség?

– Ó, gyerekkori barátság. Osztálytársak voltunk, egy ideig még udvarolt is nekem – egy pillanatra Misire mosolygott. – Ugye, nehéz elképzelni, hogy ilyen is volt az életemben?

Misi tiltakozó pillantását figyelemre sem méltatva folytatta.

– Aztán elsodort minket egymástól az élet. Földrajzilag is és érdeklődésünkben is. De mindig tudtunk egymásról. Amikor nagyritkán találkozunk, úgy tudjuk folytatni a beszélgetéseinket, ahogy legutóbb abbahagytuk.

– És látom, hogy ezek a beszélgetések most itt is változatlan intenzitással folynak.

Sára elgondolkodva bólogatott.

– Így van. Bár ez alkalommal új elem is került a beszélgetésünkbe.

Misi kérdően nézett a nőre.

– Lehet, hogy szakmai segítséget is nyújthatok neki.

– Talán bűnöző hajlamú bábok után kellene nyomozni? – viccelkedett Misi.

Sára nemigen értékelte ezt a humort.

– Nem – szögezte le röviden. – Más természetű ügyről van szó.

– Bocsánatot kérek a komolytalankodásért. És feltételezem, diszkrét ügyről van szó, ezért nem is faggatózom tovább.

Sára asszony helyeslően bólintott.

– Ha szükség lesz magára, meg fogja tudni, amit tudnia kell.

– Nocsak, már az megtisztelő, hogy ez a lehetőség egyáltalában felmerül.

Misi emlékezett rá, hogy volt már egy olyan ügyük, amiben eredményesen tudott együttműködni Sárával. Izgatta a gondolat, bár azt sem felejtette el, hogy az az előző eset sem volt egészen veszélytelen. Érdeklődve várta, hogy lesz-e ennek a beszélgetésnek bármilyen folytatása.

A következő napok a szokásos forgatókönyv szerint zajlottak. Sára és Bertalan jöttek, halkan, de céltudatosan beszélgettek, Bertalan sietősen távozott, Sára a rejtvényeibe temetkezett.

Aztán az egyik nap, miután Bertalan elsietett, Sára odahívta asztalához Misit.

– Majd beszéljünk valamikor nélkülük – pásztázta szemével az asztalnál ülő vendégeket.

– Várom holnap nyitás előtt. Az jó lesz?

– Itt leszek.

Másnap Misi éppen befejezte a bár előkészítését, amikor Sára belépett. Az asztalához ült, és jelezte Misinek, hogy üljön hozzá. Mesélni kezdett.

– Mondtam magának, hogy Bertalan gyerekkori jóbarátom. Művészi sikerei mindig lenyűgöztek, de az élet más területein nem mindig értettem egyet a tevékenységével.

– Nőügyek?

– Ó, dehogyis! Abban mindig elragadó és nagyvonalú volt.

Misi csak magában mert mosolyogni: „Ő csak tudja!"

– Másfajta kísértés volt, aminek nem tudott ellenállni.

Misi most már nem mert találgatni: Kártya? Drogok? Sára megint olvasott a gondolataiban.

– Pedig egyszerű a válasz: a pénz.

Misi kicsit értetlenül nézett.

– Évtizedeken át folyamatosan utazott. Sokezer kilométert havonta. Megfordult a Föld minden elképzelhető és elképzelhetetlen pontján. Nem csoda, hogy megkörnyékezte őt a világ egyik legjelentősebb titkosszolgálata. Információkat, érdektelennek látszó apróságokat kellett közvetítenie. Fogalma sem volt soha, valójában milyen ügyben közvetít, és miért így oldják meg a látszólag banális feladatokat. De ez nem is volt a dolga. Számára az volt a lényeg, hogy rendszeresen pénzhez juttatták, még pedig olyan módon, hogy az semmilyen gyanút nem kelthetett. Nem volt csillagászati összeg, de arra elég, hogy a vándormutatványos életéhez biztos anyagi háttérül szolgáljon.

Misi hitetlenül hallgatta. Mik rejtőzhetnek egy ilyen szelíd, ártalmatlannak látszó emberkében! De ezzel még nem volt vége.

– A bajok akkor kezdődtek, amikor a világ másik legjelentősebb titkosszolgálata is megtalálta. Bertalannak fogalma sem volt róla, hogy tudnak-e az első megbízásról, és természetesen ezt semmilyen módon nem is akarta jelezni. Valójában máig sem tudja. Mindenesetre nem merte nem elfogadni az ajánlatot. Megállapíthatta, hogy ezek a szolgálatok nagyon egy kaptafára működnek. Nagyon hasonló feladatokat és nagyon hasonló juttatást kapott. Most már szinte várta, hogy vajon jelentkezik-e egy harmadik.

Misi kerekre nyílt szemmel csodálkozott.

– Ne aggódjon, több már nem volt. A meglévő kettő viszont rendszeresen jelentkezik. A feladatok egy része, talán a többsége, nyilván csak teszt, hogy megállapítsák, egyáltalán számíthatnak-e még a szolgálataira.

– És meddig akarja még ezt folytatni?

– Hát ez az! Bertalan többé-kevésbé eldöntötte, hogy visszavonul. Fantasztikus búcsúfellépéseket tartott, és ezeket nem közönségcsalogatónak szánta, hanem komolyan is gondolja. Le szeretne telepedni, és békésen élvezni nyugdíjas életét.

– Teljesen érthető. És úgy érzi, hogy ezek a kis… másodállásai… ebben akadályozzák.

– Igen. És lehet, hogy igaza is van. Ha nem fogad el több megbízást, talán éppen azáltal válik gyanússá, hogy másnak is dolgozik.

– Hacsak nem tudják ezt már az elejétől fogva.

– Hacsak… Pont maga mondta egyszer, hogy ezek a hacsakok nagyon veszedelmesek tudnak ám lenni.

– Meglehet – mosolygott Misi. – És mi lehet ebből a kiút?

– Bertalannak van egy elképzelése, és éppen azért keresett most meg, hogy erről konzultáljon velem.

– Mi lenne ez az elképzelés?

– Új személyiséget szeretne felvenni.

– Hát azt meg hogyan lehetne?

– A világon mindenütt vannak tanúvédelmi programok. A súlyos bűncselekmények egyes vádlottjai mentesülhetnek a büntetés alól, ha hajlandóak tanúvallomást tenni a tettestársaik ellen. Az elárult bűnözők, bűnözői csoportok retorziója ellen a hatóságok képesek úgy elrejteni a segítőiket, hogy azok életük végéig békességben élhessenek.

– Igen, filmekből ismerem az ilyet. És maga képes ezt elintézni Bertalannak?

– Én nem, de vannak kapcsolataim.

– Mindig bámultam magát, és ez csak fokozódott. Most már csak azt árulja el, hogy mindezt miért meséli el nekem? Milyen szerepem lehet ebben az ügyben? Mert biztosan van, efelől nincs kétségem.

– Jól gondolja. Ahhoz, hogy Bertalan új személyiséget kaphasson, a réginek el kell tűnnie. A legegyszerűbb az, ha meghal.

Misi döbbenten nézett Sárára, aki megnyugtatóan rámosolygott.

– Ne féljen, nem magának kell elintéznie.

Erre már Misi is mosolyogva csóválta a fejét.

– Hát akkor?

– Ha szükséges, tanúvallomást kell tennie, és a legrosszabb esetben azonosítania kell a holttestet.

Látva Misi riadtságát, hozzátette:

– A tanúvallomásokra azért lehet szükség, hogy dokumentálva legyen, hogy jól ismerte Bertalant. Az azonosításhoz nem valószínű, hogy igénybe veszik. Ha mégis, higgye el, nem lesz brutális. Emlékszem, már együtt is volt egy drámaibb találkozásunk a halállal.

Kérdően nézett Misire. Ő nyelt egy nagyot, mielőtt válaszolt.

– Rendben van. Ha szükséges, elvállalom.

Ezzel indult is készíteni a kávét és a konyakot.

A következő napokban Sára és Bertalan szokás szerint mindig együtt érkeztek, de egy idő után Sára elővette a rejtvényeit, Bertalan pedig a bárpulthoz ült, ott kortyolgatta Calvadosát, és ha Misi éppen nem az asztalok körül tüsténkedett, akkor vele beszélgetett. Bár erről szó nem esett köztük, de Misi számára nyilvánvaló volt, hogy ennek az a célja, hogy egy esetleges tanúskodás során Misi valóban Bertalan közeli ismerősének tűnjék.

Időnként Bertalan rábeszélte Misit, hogy zongorázzon egy kicsit. Misi büszke volt, hogy ismerte Bertalan egyik kedvencét, Tom Lehrert, akinek egyik darabja sokáig műsorainak szignálzenéje volt. Bertalan abban a szerencsében is részesülhetett, hogy a Santa Cruz-i egyetemen meghallgathatta Lehrer egy matematikai előadását, ő pedig játszhatott az egyetem hallgatóinak.

Egy hihetetlenül érdekes, izgalmas élet bontakozott ki Bertalan szavaiból. A bábok megálmodása, megtervezése, elkészítése, a produkciók kiötlése és megvalósítása, a közönséggel való kapcsolattartás fortélyai – és mindez egy egyszemélyes vállalkozás keretében.

Misiben komoly aggodalom támadt, hogy ha Bertalan megvalósítja a tervét, és személyiséget vált, akkor hová lesz mindez a sok csoda. Meg is kérdezte:

– Nem gondolja, hogy meg kellene írni az emlékiratait?

Bertalant nem lepte meg a kérdés.

– Nem, kedves barátom, azt nem. De ha egyszer hozzájutok, talán meseregényként megírom a történeteimet. Azt hiszem, az életem mesének hihetőbb, mint valóságnak.

Misi úgy érezte, hogy Bertalan fején találta a szöget.

Azután egy napon Sára asszony egyedül érkezett. Mint éveket át annyiszor, az asztalához ült, és nekikezdett a rejtvényfejtésnek. Semmi jelét nem mutatta, hogy bármit is mondani akarna Misinek, ezért aztán Misi sem kíváncsiskodott. Várta, hogy esetleg valamilyen megkeresés érkezik a hatóságoktól, de azt is hiába. Jóval később, amikor egyszer Sára asszony szokása szerint elsőként érkezett, és senki más nem volt a bárban, Misi óvatosan megkérdezte:

– Ezek szerint nem volt rám szükség?

Sára asszony arcáról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni, miközben válaszolt.

– Nem. Másképpen alakult.

Bertalanról sohasem esett szó többet. Misi azonban máig is várja, hogy a világ könyvpiacán egyszer valahol feltűnik egy könyv, amelyik Bertalan meséit tartalmazza.

Be Prepared.mp3